

DANIEL JOSÉ OLDER
A végső dobás

A sorozatban kiadónknál megjelent:

LEGENDÁK

Tim Lebbon:
Távoli csillagok

John Jackson Miller:
Az elveszett Sith-törzs

Joe Schreiber:
Halálvilág

The Old Republic
Drew Karpysbyn:
Revan
Paul S. Kemp:
Árulás
Sean Williams:
Végzetes szövetség
Drew Karpysbyn:
Megsemmisítés
John Jackson Miller:
Kóbor lovag

Darth Bane trilógia
Drew Karpysbyn:
Pusztítás útja
A Kettő Szabálya
A gonosz dinasztia

James Luceno:
Darth Plagueis

James Luceno:
A megtévesztés leple

Joe Schreiber
Vesztegzár

Timothy Zahn:
Kirajzás

Alan Dean Foster:
A közelgő vihar

Steven Barnes:
A Cestus csapda

David Sherman–Dan
Cragg

Jedi próba

Matthew Stover:
Töréspont

Karen Traviss:
Életre-halálra

Republic Commando

Karen Traviss:
Tűzharc
Coruscant
Színvallás
A 66-os parancs

Klónháborús játszmák

Karen Miller:
Árnyak közt
Ostrom

MedStar duológia

Michael Reaves és Steve
Perry:
Harctéri sebészek
Jedi gyógyító

Sean Stewart:
Yoda: Sötét találkozó

James Luceno:
A gonosz útvesztője

John Jackson Miller:
Kenobi

James Luceno:
Sötét Nagyúr

Karen Traviss:
501.

Coruscanti éjszakák

Michael Reaves
A Jedik alkonya
Az árnyak utcája

Michael Reaves:
Az Erő mintázatai

Michael Reaves–Maya
Kaathryn Bohnhoff:
Az utolsó lovag

Sean Williams:
Tomboló erő

Joe Schreiber:
Halálosztag

Sean Williams:
Tomboló erő II.

Michael Reaves–Steve
Perry:
Halálcsillag

Michael Reaves–Maya
Kaathryn Bohnhoff:
Árnyjáték

Timothy Zahn:
Gazfickók

Timothy Zahn:
Hűség
Válaszutak

James S. A. Corey:
Tolvajbecsület

Martha Wells:
Pengeélen

**Fejvadász háborúk
trilógia**

K. W. Jeter:
A mandalori páncél
Boba Fett kelepceje
Értékes zsákmány

Matthew Stover:
Luke Skywalker
és a Mindor árnyai

Troy Denning:
A Tatuin szelleme

Thrawn trilógia

Timothy Zahn:
A Birodalom örökösei
Sötét erők ébredése
Az utolsó parancs

Jedi Akadémia trilógia

Kevin J. Anderson:
Új rend
Sötét oldal
Az Erő bajnokai

Michael A. Stackpole:
Én, a Jedi

Thrawn keze duológia

Timothy Zahn:
A múlt kísértete
A jövő látomása

Timothy Zahn:
A túlélők keresése

Paul S. Kemp:
Áramlatok
Hullámtörés

KÁNON

Christie Golden:
Sötét tanítvány

James Luceno:
Katalizátor

E. K. Johnston:
Ahsoka

Paul S. Kemp:
Sith nagyurak

James Luceno:
Tarkin

Beth Revis:
A lázadás hajnala

Timothy Zahn:
Thrawn

John Jackson Miller:
Új hajnal

Claudia Gray:
Elveszett csillagok

Alexander Freed:
Alkony század

Claudia Gray:
Leia, az Alderaan
hercegnője
Bizonyos szemszögből

Alexander Freed:
Zsivány Egyes

Christie Golden:
Inferno osztag

Kevin Hearne:
A Jedik örökösei

Utóhatás trilógia

Chuck Wendig:
Utóhatás
Adósság
A Birodalom vége

Daniel José Older:
A végső dobás

Claudia Gray:
Vérvonal

Delilah S. Dawson:
Phasma

Alan Dean Foster:
Az ébredő Erő

Jason Fry:
Az utolsó Jedik

Saladin Ahmed,
Rae Carson, Mira Grant,
John Jackson Miller:
Canto Bight

KÉPREGÉNYEK

Star Wars

Skywalker lesújt
Leszámolás
a csempészek holdján
A lázadó börtön
A Harbinger utolsó
útja
Yoda titkos háborúja
A Sikolyok Fellegvára

Darth Vader

Vader
Árnyak és titkok
A shu-toruni háború
A játszma vége

Vader lezuhan

Darth Maul

Doktor Aphra

STAR WARS™

A VÉGSŐ DOBÁS EGY HAN ÉS LANDO TÖRTÉNET

DANIEL JOSÉ OLDER

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

Disney • LUCASFILM

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STAR WARS: LAST SHOT

by Daniel José Older

Del Rey, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House,
Inc., 2018

© & TM 2018 Lucasfilm Ltd.
All Rights Reserved.
Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2018 by Lucasfilm Ltd.

Translation copyright © 2018 by Szukits Könyvkiadó

Fordította
OSZLÁNSZKY ZSOLT ÉS SZENTE MIHÁLY

ISBN 978-963-497-480-2

Szaklektor: Sente Mihály

Lektor: Vágó József

Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella

Színre bontás, tipográfia: OMG Partner Bt.

Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Generál Nyomda Kft.

Felelős vezető: Hunya Ágnes

En cariñoso recuerdo de Carmen Gonzalez, akire az idők végezetéig úgy fogok visszaemlékezni, ahogy ott ül az ő titkos sci-fi könyvtárában, abban a havannai, tengerparti toronyban.

Réges-régen, egy messzi-messzi galaxisban. . . .

Prológus

Bespin Most

A lassan besötétedő, végtelenbe nyúló égbolt sötét takaróként ölelte körbe Felhővárost. Alant, a kékeslila árnyak közt felhők születtek és olvadtak bele más felhőkbe, időről időre felfedve Ugnorgrad pislákoló fényeit.

A DRX-7-es azonosítójú protokoll-droid komótosan látott neki a rendszerdiagnosztikának. Jó nap volt ez a mai. Calrissian igazgató úr olyan ügyesen bánt az ifjú twi'lekekből álló diplomáciai küldöttséggel, hogy amazok mostanra majd elepedtek, hogy megválaszolják a kérdéseiket, és végre a Nagy Embertől tanulhassanak.

A Calrissian Vállalat új feje pedig ebben is örömmel állt a rendelkezésükre. Amihez azonban rengeteg tolmácsolásra volt szükség, mert bizonyos nyelvi korlátokat még az igazgató úr lengdás sármja sem volt képes áthidalni.

DRX-7-es azonban igen fejlett modell volt, és több mint négymilliárd nyelvvel a memóriatárolóiban végre azt tehetette, amire egy tolmács-droidot megalkottak.

– Miért van Felhőváros a felhők közt? – kérdezte egy hosszú szempillájú twi'lek kislány, aki extravagáns módon, szinte hajfonatként felcsavarva viselte a lekkuit.

Ezt a kérdést az igazgató általában elintézte volna némi szemforgatással meg egy széles mosollyal, ami rendszerint kel-

lő mértékben ellensúlyozta a némileg szarkasztikus választ. A protokoldroid tartott tőle, hogy most is ez lesz a helyzet, ahogy attól is, hogy a kislány esetleg a szívére veszi a dolgot, és akkor rámarad a diplomatikusan vigasztalás, amit minden feladata közül a legkevésbé szeretett.

– Beena – mondta az egyik twi’lek fegyveres kísérő, cseppnyi rosszindulattal a hangjában –, emlékeim szerint már az idefelé úton átvettük Felhőváros történetét! És biztos vagyok benne, hogy Calrissian úrnak sokkal fontosabb dolga is van, mint hogy történelemleckét adjon!

– Ugyan – mosolyodott el szélesen Lando, mielőtt DRX befejezhette volna a fordítást. – Technikailag már nem én vagyok a város ura, de azért még mindig egy nagyon szép házban lakom...

A mosolya közben egyre csak szélesebb és szélesebb lett.

– Amúgy pedig ugyan mi lehetne fontosabb, mint a jövő nemzedékeinek okítása, twi’lek barátom?

A fegyveres kísérő – aki a Kaasha Bateen névre hallgatott – erre olyan szkeptikus pillantással felelt, amit még DRX sem tudott nem észrevenni, Lando Calrissian figyelmét azonban mintha mégis elkerülte volna.

Helyette hosszú, színes és részletekbe menő anekdotázásba fogott a Felhővárost alapító undibundik kalandjairól és megpróbáltatásairól, akik végül a koréliei szerencselovaggal és úrcsavargóval, Ecclessis Figg-gel léptek szövetségre.

A twi’lek kislány szeme akkor ragyogott föl igazán, mikor Lando a saját kalandjai részletes taglalásába kezdett, ami alól még a cinikus hallgatásba burkolózó Kaasha Bateen sem tudta teljesen kivonni magát. Annyira nem, hogy még az is előfordult, hogy tulajdonképp ő igazította ki a protokoldroidot, mikor az valamit nem a legszabatosabban fordított.

DRX úgy volt vele, hogy nincs értelme szintaktikai és stiláris vitába bonyolódni olyasvalakivel, aki szemlátomást nincs tisztában a fordítás és tolmácsolás finomságaival. Még akkor

sem, ha egyébként szerette a magvas gondolatokat és elmés okfejtéseket.

Aztán ahogy az est közeledtével a Bepin égboltja lassacskán besötétedett, az ifjú vendégeket is a hálókörleteikbe kísérték. DRX magára maradt Felhőváros halk, monoton zúgásával, amit csak nagyritkán ellenpontozott egy-egy turbina bűgása vagy egy közeli fűrótorony sziszegése. No meg a városi biztonsági erők narancssárga felhőjáró őrjáratának zúgása.

Bár most, hogy a droid jobban belegondolt, már legfőbb ideje lett volna, hogy felbukkanjon egy újabb őrjárat. Nem volt jellemző, hogy késtek volna.

Már pontosan tizennégy perce és huszonkilenc másodperce állt a kedvenc rácsos leszállóplatformja mellett – kilenc óra tizenhárom perc volt helyi idő szerint –, és ahogy felnézett az esti égboltra, még mindig nem látta a suhanó közeledő jelzőfényeit.

Furcsa.

Lehet, hogy Calrissian gazda tudja, mi is folyik itt – tűnődött a protokoll-droid, és azonnál hívta is a kommunikátorán, de csak Lobotot, a város számítástechnikai összekötőjét sikerült elérnie.

– Calrissian most nem ér rá. Hagyj üzenetet!

Hogy ez milyen udvariatlan! – gondolta DRX, aztán gyors üzenetet küldött Calrissiannek a járőrökkel kapcsolatban.

Választ azonban nem kapott. Teltek a percek, és még mindig semmi.

Nagyon furcsa.

Ismét az éjszakai égboltot és a távoli csillagokat vette szemügyre, majd némileg megilletődve hátralépett, és a magasba emelte fémkarjait. A platform szélén egy magas, csuklyás, sötétzöld köpenyt viselő alak állt.

– Üdvözlöm! – köszöntötte DRX. – Én DRX-7 protokoll-droid vagyok, szolgálatára.

Persze ez azért leginkább csak előreprogramozott udvariaság volt, mert valójában nem sok kedve volt ennek az idegenek

a szolgálatára lenni, aki egyszer csak úgy, se szó se beszéd itt termett, és szemlátomást még a legalapvetőbb illemről sem volt fogalma.

De a szabály az akkor is szabály, még, ha a szervek meg is engedhetik maguknak, hogy magasról lesajnálják.

– Mit tehetek önért? – kérdezte a droid, mikor a csönd kezdett kellemetlenül hosszúra nyúlni.

– Van itt valami... – mondta végül a csuklyás alak nagysokára, aztán tett egy furcsa mozdulatot, mire DRX hirtelen úgy érezte, hogy minden alkatrésze és áramköre rakoncátlanokodni kezd, és a világ hirtelen elhomályosult.

Aztán egyik pillanatról a másikra minden ismét egyszerű és logikus lett.

Tudta már, mi a dolga.

Gyilkolnia kell.

A hatalmas, üres égbolt, és a felhők fölött ásító úr a távoli, szikrázó csillagokkal, alatta pedig Felhőváros... mind csak aprócska fogaskerekek voltak ebben az egyszerű, minden logikai áramkörét kitöltő vágyban.

Calrissian igazgató úr valahol ebben a hatalmas városban van, feltehetően a saját privát lakrésze hálósobájában, és jó eséllyel már nyugovóra is tért.

Tökéletes.

Valahol a programja mélyén egy vékony, távoli hang egyre kétségbeesettebben tiltakozott, mondván, hogy ezt akkor sem szabad, de a másik, az új, erősebb, mindent betöltő hang ezt lassacskán teljesen elnyomta.

Ölj!

Céltudatosan indult útnak, és már azzal sem törődött, hogy a sötét köpenyes alak szótlánul a nyomába szegődött. Bemásírozott a központi blokk kivilágított főfolyosójára, aztán befordult egy, a személyzetnek fenntartott oldaljára. Elhaladt pár katona, krupidroid és takarító mellett, majd egy még ritkáb-

ban használt folyosóra ért, ahonnan egy félhomályos oldaljáraton át közelítette meg az igazgató rezidenciáját.

– DRX-7 protokoll-droid keresi Calrissian igazgató urat – mondta a két őrnek. – Vendéget kísérek.

Azok ketten tisztelegtek, mintha valami magas rangú katonatiszt érkezett volna inspekcióra, azzal félreálltak, és beengedték őket. DRX azonnal belépett, és máris nekivágott a keskeny, sötét folyosóknak. Elhagyta a konyhát, aztán fölsietett a díszes hallba, ahol az igazgató a vendégeit szokta fogadni.

Ölj!

Egyetlen, egyszerű parancs volt, ami azonban minden más gondolatot háttérbe szorított.

Ölj!

És pontosan ezt is fogja tenni. Csak előbb be kell jutnia az igazgató lakosztályába, ami már valamivel bonyolultabbnak ígérkezett.

Lobot lépett elő egy elfüggönyözött alkóvból, tarkóján a jellegzetes kibernetikus memóriabővítővel. Az arckifejezése egyértelművé tette, hogy a titkár ingerült, és DRX bármilyen más alkalommal szörnyen érezte volna magát ennyi csalódottság és düh láttán.

A tudata mélyéről ismét ugyanaz a tiltó impulzus próbált utat találni a logikai áramköreihez, de mindhiába.

Tudta, hogy gyilkolnia kell, máskülönben nem fogja tudni elcsendesíteni azt a szörnyű érzést, ami leginkább a teljes energiahiányos állapotra – az emésztő éhség droid megfelelőjére – hasonlított.

Aztán Lobot végre azt az alakot is megpillantotta, aki eddig árnyékként járt a droid nyomában, és az arckifejezése hirtelen megkeményedett. Ahogy azonban feléjük indult, DRX megrendítette egyik fémkarját, és a titkár arcába sújtott.

Ölj!

Bár egyelőre még nem. DRX célpontja nem Lobot volt.

Feltartóztathatatlanul haladt tovább Calrissian hálósobája felé, ahol végre kielégítheti a minden áramkörét átjáró vérszomjat. Aztán egyszer csak megtorpant. Lobot erősen tartotta a bokájánál fogva, és nem akarta elereszteni.

DRX már azon volt, hogy ismét ököllel sújt az arcába – bár a távoli, vékonyka hang egyre erőtlenebbül tiltakozott mindenfajta erőszak ellen –, mikor felsistergett egy sugárvető, és Lobot összeroskadt. A DRX mögött haladó köpenyes alakból most már csak egy elmosódott folt látszott – és egy régi birodalmi sugárvető, amit a droid felé nyújtott.

Ölj!

A sugárvető bénító fokozatra volt állítva, de DRX úgy volt vele, hogy kezdetnek ez is megteszi. Aztán nyílt az ajtó, és maga az igazgató jelent meg a küszöbön, hiányos öltözékben – ez tulajdonképp mindössze egy dereka köré csavart törölközőt jelentett –, mindkét kezében egy-egy sugárvetővel.

DRX azonnal tüzet nyitott. Az első lövése a vállán találta el Calrissiant, a második a falnak vágta... Aztán az egész világ a feje tetejére állt, ahogy vörös lézersugarak kezdtek záporozni.

A twi'lek fegyveres volt az, Kaasha Bateen, szintén egy fürdőlepedőbe csavarva, szintén sugárvetővel a kezében. Viszont az igazgatóval ellentétben ő egészen gyorsan és pontosan lőtt. A harmadik lövése telibe kapta a droidot, ami füstölgő fémku-packént csuklott össze.

Ölj! – zakatolt az áramköreiben a parancs, bár most már valamivel halkabban, és ezzel párhuzamosan egyre erősödött a folyamatos tiltás.

DRX épp időben pillantott föl, hogy lássa, amint a köpenyes idegen lövése leteríti a twi'lek nőt, aztán a titokzatos alak, aki egész eddig a nyomában járt, elégedetten felnevetett.

Ölj! – suttogta a mind erőtlenebb parancs, miközben minden áramköre azt üvöltötte, hogy ne tegye...

Aztán ismét felsívított egy sugárvető.

Első rész

Chandрила

Most

– Sürgős üzenet Leia hercegnőnek! Sürgős üzenet Leia hercegnőnek! Kérem, jelentkezzen! Sürgős...

– Hngh... – Han Solo arra ébredt, hogy egy aprócska láb lóg az arcába, és egy szerfölött idegesítő droid harsog a fülébe.

– Mi... miért... mi történt?

Az aprócska láb Ben Solóhoz tartozott, aki – Hannak legalábbis úgy tűnt – napok óta először volt hajlandó elaludni.

Han gyomra azonnal görcsbe rándult.

Csak föl ne ébredjen! Nehogy!

– Azonnal továbbítom Mon Mothma kancellár asszony üzenetét! – harsogta Leia protokolldroidja, T-2LC.

– Micsoda? Ne! – ült föl azonnal Solo, úgy, hogy közben próbálta nem fölébreszteni a fiát.

Ben úgy festett, mint egy maszatos arcú, égnek álló hajú, csupasz kis béka. Mon Mothma nyilván nem épp a Solo család szunyókálás csendélet gyermekkel kompozíciójára volt kíváncsi – még akkor sem, ha épp valami sürgős ügyben kereste őket.

– Továbbítsam a *Micsoda? Ne!* üzenetet a kancellár asszonynak, Solo gazda? – kérdezte T-2LC, aki Han ízléséhez képest túlságosan is közel szemtelenkedett hozzá és Benhez.

Hiába, a droidokból – főleg a protokolldroidokból – teljességgel hiányzott az a fajta szociális kifinomultság, ami jelezte volna a számukra, hogy eddig, és ne tovább.

– Eszedbe ne jusson! – csattant föl Han. – Mindjárt...

– Leia? – szólalt meg a helyiség közepén felbukkanó, kékesen derengő hologram.

Ben riadtan rezzent össze az idegen hangra, és ideges kapálózása közepette sikerült is orrba rúgnia az apját.

– Ó! – hőkölt hátra Mon Mothma fényből szótt képmása.
– Elnézést, Solo tábornok!

– Már nem vagyok tábornok! – morogta Han, akinek egyre inkább nehezebbre esett megőrizni a nyugalomnak legalább a látszatát.

– Tisztában vagyok vele – bólintott a kancellár, aki az uszályos stólájában és a folyton távolba révedő tekintetével leginkább egy kísértetre emlékeztette a koréliait. – Kérem, nézze el nekem, hogy a veteránjainkat, függetlenül a jelenlegi státusuktól mindig a rangjukon szólítom. Régi beidegződés.

– Rendben – dünnyögte Solo.

– Leia ott van?

– Szólhatok neki – ajánlkozott T-2LC, és ahogy oldalvást fordult, a hologram fényudvara furcsa mintákat rajzolt az alvó kisfiú arcára.

– Elsie! – reccsent rá Solo, mire Ben végérvényesen felébredt, és szinte azonnal sírni kezdett.

Han nem is hibáztatta érte. Ha teheti, maga is ugyanígy reagál.

– Semmi baj, nagyfiú! – ringatta ügyetlenül a karjába kapott legénykét, és ahogy a mellkasához szorította, tisztán érezte Ben szívének riadt zakatolását.

– És mondd csak, te droidok gyöngye, nem tudtad volna anélkül megkeresni Leiát, hogy minket fölébresztesz?! – sziszegte dühösen.

– Sajnálom, uram, de a kapott utasításnak megfelelően sürgős üzenet esetén mindig a család legközelebb tartózkodó tagját kell értesítenem, és ez esetben ez...

– Rendben, Elsie... és most, menj, és keresd meg Leiát! – Han csak a gyerekekre való tekintettel nem kezdett kiabálni.

– Igen, uram.

– Egy pillanat, Elsie! – állította meg a droidot Mon Mothma.
– Ha javasolhatom, Solo tábornok, hogy ne bánjon ilyen szigo-

rúan a droidjaival... elvégre ők gondoskodnak az ön és családja kényelméről és biztonságáról...

– Nem – húzta össze fenyegetően a szemét Han.

– Tessék?

– Ön azt kérdezte, hogy tehet-e egy ilyen javaslatot, én pedig azt feleltem, hogy nem.

– Hm... értem.

– Már megbocsásson, kancellár asszony, de a saját házában engem senki se oktasson ki, hogyan is kellene bánnom a saját droidjaimmal! Idejön, és...

– Technikailag nem tartózkodom az ön házában, és továbbra is úgy vélem, hogy...

– Tudja, hogy értettem! – morogta Han, és ahogy Ben ismét rákezdett a pityergésre, már nem bírta tovább türtőztetni magát. – Nagyszerű! Igazán köszönöm! Meg kell hogy mondjam, máris rengeteget segített! Ma reggelre ez több mint elég is volt!

Mon Mothma résnyire húzta a szemét, ingerülten fújta egyet, aztán kimérten bólintott.

– További szép napot kívánok! – mondta hűvös felsőbbbség-tudattal, ahogy a hologramot kivetítő droid csöndben megindult a ház belseje felé.

– Van neki orcája, még hozzá szép nagy! – dünnyögte az orra alatt Han, aztán magához ölelte a még mindig keservesen síró Bent, és a kanapéra heveredett. – Aú!

Fájdalmasan nyilallt a háta.

Régi, harcban szerzett sérülés örök emléke... vagy csak a kor? Vagy mindkettő?

Remek kilátások!

A szemközti falra szerelt képernyő sarkában hajnali fél ötöt mutatott a kronométer. Ma lesz egy rakat unalmas találkozója és megbeszélése. Egy hete próbálták már tető alá hozni az Új Köztársaság pilóta-szakszervezetének alapító ülését, amin – minden akarata és jobb belátása ellenére – ő fog elnökölni. Rátestálták a tisztséget, ő pedig, aki belefáradt, hogy mindig ár el-

len ússzon, végül beletörődött. Azóta persze rájött, hogy hiba volt, azt azonban még nem sikerült kifundálnia, ebből a csávából hogyan fog kimászni.

Han Solo egyébként sem szeretett előre tervezni. Ennél már csak az efféle bizottsági ülésekre való felkészülést rühellte jobban. És legeslegjobban magukat az ilyen üléseket gyűlölte. Majdnem annyira, mint annak idején magát a Birodalmat.

És most, hogy a Birodalom már több mint két éve halott volt – a flottájuk maradványát épp akkor verték szét a Jakku fölött, mikor Ben született –, nem maradt más, amit ilyen szenvedélyesen utálhatott volna, csak a bizottsági összejövetelek és gyűlések.

Két éve ezek foglalták el az előkelő első helyet a híres Dolgok, Amiket Han Solo Mindennél Jobban Utál listán.

Ami legfőképp azért volt kényelmetlen, mert az Új Köztársaság bürokratái a bizottságokért és gyűlésekért rajongtak leginkább.

Ben lassan álomba sírta magát, Han pedig óvatosan a kanapéra fektette, betakargatta, és macskaléptekkel a szoba túlsó felében elhelyezett pulthoz osont.

– A jó életbe! – szisszent föl, ahogy kétszer is sikerült rátaposnia a fia szerteszét hagyott, a vastag szőnyeg bolyhai közt rejtőző szögletes építőköveinek valamelyikére. – Hogyaza...

Megdermedt, és riadtan nézett vissza a válla fölött a kanapé felé.

Jól van, Ben nem ébredt föl. Jobb, ha az ember az ilyen apróságoknak is örül!

– Cafot! – suttogta Han, mire BX, a szakácsdroid fotoreceptorai azonnal életre keltek.

Aztán Mon Mothma szavai jutottak az eszébe, és fáradt sóhajjal hozzátett még egy kéremet.

– Máris, Solo gazda! Örülök, hogy a szolgálatára lehetek!

BX-778 vadonatúj, hármas típusú konyhai droid és mester-szakács volt, járatos a legtöbb ismert faj konyhaművészetében, és képes akár tizenötezer különféle fogás elkészítésére.